

ร่าง

เทศบัญญัติเทศบาลตำบลดอนเชียง
เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์
พ.ศ.

เทศบาลตำบลดอนเชียง อำเภอสว่างแดนดิน
จังหวัดสกลนคร

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบเทศบัญญัติเทศบาลตำบลดอนเชียง
เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์
พ.ศ.....

.....

หลักการ

เพื่อปรับปรุงเทศบัญญัติเทศบาลตำบลดอนเชียง ว่าด้วย การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์

เหตุผล

โดยมาตรา ๒๙ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม(ฉบับที่ ๓) พ.ศ.๒๕๖๐ กำหนดไว้เพื่อประโยชน์ในการรักษาภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน ในท้องถิ่นหรือเพื่อป้องกันอันตรายจากเชื้อโรคที่เกิดจากสัตว์ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อบัญญัติ ท้องถิ่นกำหนดให้ส่วนหนึ่งส่วนใดหรือทั้งหมดของพื้นที่ในเขตอำนาจของราชการส่วนท้องถิ่นนั้น เป็นเขต ควบคุมการเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ได้

เนื่องจากปัจจุบันเทศบาลตำบลดอนเชียง มีปัญหาเรื่องการเลี้ยงสัตว์และปล่อยสัตว์ในสถานที่ที่ไม่เหมาะสม ดังนั้น เพื่อกำหนดมาตรการควบคุมการเลี้ยงสัตว์และปล่อยสัตว์ภายในพื้นที่เทศบาลตำบลดอนเชียง จึงอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๙ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ ๒๕๓๕ แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐ และมาตรา ๕๐ (๓) (๔) มาตรา ๖๐ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๕๙๖ แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ จึงตราเทศบัญญัติเทศบาลตำบลดอนเชียง เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. เพื่อบังคับใช้ในเขตเทศบาลตำบลดอนเชียง

เทศบัญญัติเทศบาลตำบลดอนเชียง
เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์
พ.ศ.

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงเทศบัญญัติเทศบาลตำบลดอนเชียง เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๐ มาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๖๒ ประกอบมาตรา ๒๙ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐ เทศบาลตำบลดอนเชียง โดยความเห็นชอบของสภาเทศบาลตำบลดอนเชียง และผู้ว่าราชการจังหวัดสกลนคร จึงตราเทศบัญญัติไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ เทศบัญญัตินี้เรียกว่า “เทศบัญญัติเทศบาลตำบลดอนเชียง เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ.”

ข้อ ๒ เทศบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตเทศบาลตำบลดอนเชียง เมื่อได้ประกาศไว้ โดยเปิดเผย ณ สำนักงานเทศบาลตำบลดอนเชียงแล้วเจ็ดวัน

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกเทศบัญญัติเทศบาลตำบลดอนเชียง เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๔

บรรดาเทศบัญญัติ ข้อบัญญัติ ข้อบังคับ กฎ ระเบียบ และ คำสั่งอื่นใดของเทศบาลตำบลดอนเชียง ในส่วนที่ได้ตราไว้แล้วในเทศบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับเทศบัญญัตินี้ ให้ใช้เทศบัญญัตินี้แทน

ข้อ ๔ ในเทศบัญญัตินี้

“การเลี้ยงสัตว์” หมายความว่า การมีสัตว์หรือมีสัตว์เลี้ยงไว้ในครอบครองและดูแลเอาใจใส่ บำรุงรักษา ตลอดจนให้อาหารเป็นอาจิม

“การปล่อยสัตว์” หมายความว่า การสละการครอบครองสัตว์ หรือปล่อยให้อยู่นอกสถานที่เลี้ยงสัตว์ โดยปราศจากการควบคุม

“เจ้าของสัตว์” หมายความว่า ผู้ครอบครองสัตว์ด้วย

“สถานที่เลี้ยงสัตว์” หมายความว่า คอกสัตว์ กรงสัตว์ ที่ขังสัตว์ หรือสถานที่ในลักษณะอื่นที่มีการควบคุมของเจ้าของสัตว์

“ที่หรือทางสาธารณะ” หมายความว่า สถานที่หรือทางซึ่งมิใช่เป็นของเอกชนและประชาชนสามารถใช้ประโยชน์หรือใช้สัญจรได้

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า นายกเทศมนตรีตำบลดอนเชียง

“เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข ให้ปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๐

ข้อ ๕ เพื่อประโยชน์ในการรักษาสุขภาพความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีวิตของประชาชน และเพื่อป้องกันอันตรายจากเชื้อโรคที่เกิดจากสัตว์ ภายใต้งบบังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการผังเมืองให้พื้นที่เขตเทศบาลตำบลดอนเชียง เป็นเขตควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์

(๑) ให้สัตว์ที่มีรายการดังต่อไปนี้ ต้องมีการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อย

- (๑.๑) ช้าง
- (๑.๒) ม้า
- (๑.๓) สุนัข
- (๑.๔) แกะ
- (๑.๕) แพะ
- (๑.๖) โค
- (๑.๗) กระบือ
- (๑.๘) ห่าน
- (๑.๙) เป็ด
- (๑.๑๐) ไก่
- (๑.๑๑) แมว
- (๑.๑๒) นก
- (๑.๑๓) สุนัข
- (๑.๑๔) กระรอก
- (๑.๑๕) กระต่าย
- (๑.๑๖) หนู

(๑.๑๗) สัตว์ป่าตามกฎหมายว่าด้วยการสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า ซึ่งได้รับอนุญาตจากกรมป่าไม้ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจกำหนดประเภท และชนิดสัตว์ที่ต้องควบคุมการเลี้ยงเพิ่มเติม ทั้งนี้ โดยอาจควบคุมการเลี้ยงสัตว์เฉพาะในเขตท้องที่ใดท้องที่หนึ่ง หรือเต็มพื้นที่เทศบาลตำบลตอนเช้า

(๒) ห้ามมิให้เลี้ยงสัตว์ชนิดหรือประเภทเหล่านี้ ในเขตพื้นที่เทศบาลตำบลตอนเช้าโดย

เด็ดขาด

- (๒.๑) งู
 - (๒.๒) จระเข้
 - (๒.๓) สัตว์ที่นำเข้ามาจากต่างประเทศที่มีพิษหรือสัตว์ดุร้าย
 - (๒.๔) สัตว์มีพิษและสัตว์ที่ดุร้าย
 - (๒.๕) สัตว์อื่นๆที่ดุร้ายทุกประเภท
- (๓) ให้พื้นที่ต่อไปนี้เป็นเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ทุกประเภทโดยเด็ดขาด

- (๓.๑) บริเวณสถานที่ราชการ
- (๓.๒) บริเวณแหล่งน้ำ
- (๓.๓) ที่สาธารณประโยชน์อื่นๆ เช่น สวนสาธารณะ ฌาปนสถาน ที่สาธารณะประจำ

หมู่บ้าน

(๔) ให้พื้นที่ต่อไปนี้เป็นเขตการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ต้องอยู่ภายใต้มาตรการดังนี้

(๔.๑) พื้นที่ที่อยู่นอกเขตตาม ข้อ ๕ (๓) เป็นเขตการเลี้ยงสัตว์ ประเภท ข้อ ๕(๑) ยกเว้นสุนัข และแมว ต้องอยู่ภายใต้มาตรการ ดังต่อไปนี้

(ก) เจ้าของสัตว์ จะต้องจัดให้มีมาตรการในการป้องกันและควบคุมมิให้เกิดมลพิษอันเกิดจากการเลี้ยงสัตว์หรือการปล่อยสัตว์ที่ทำให้มีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของสาธารณชน

(ข) จัดให้มีสถานที่เลี้ยงสัตว์ที่มั่นคงแข็งแรง ตามความเหมาะสมแก่ประเภทและชนิดของสัตว์และมีขนาดเพียงพอแก่การดำรงชีวิตของสัตว์ มีแสงสว่างและการระบายอากาศที่เพียงพอ มีระบบการระบายน้ำและสิ่งโสโครกที่ถูกสุขลักษณะ

(ค) ต้องรักษาสถานที่เลี้ยงสัตว์ให้สะอาดอยู่เสมอ

(ง) กรณีสัตว์ที่เลี้ยงตายต้องกำจัดซากสัตว์และมูลสัตว์ที่ถูกสุขลักษณะ

(จ) ต้องจัดให้มีการสร้างเสริมภูมิคุ้มกันโรคในสัตว์

(ฉ) ต้องเลี้ยงสัตว์ในสถานที่ของตน และต้องควบคุมดูแลไม่ให้สัตว์เลี้ยงออกไปทำ ความเสียหายแก่ทรัพย์สินหรือทำความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อื่น

(ข) สัตว์ที่ถูกกำหนดให้ต้องขึ้นทะเบียน หรือมีกฎหมายอื่นใดกำหนดให้ต้อง ดำเนินการเพื่อควบคุมสัตว์ดังกล่าว ผู้เลี้ยงสัตว์นั้นๆจะต้องดำเนินการขึ้นทะเบียนหรือต้องดำเนินการตาม กฎหมายกำหนดให้ถูกต้อง ในกรณีที่ต้องมีเครื่องหมายสัญลักษณ์ติดที่ตัวสัตว์นั้น เจ้าของสัตว์นั้นๆจะต้อง จัดหาและจัดให้มีเครื่องหมายสัญลักษณ์ติดที่ตัวสัตว์นั้นตลอดเวลาด้วย

(๔.๒) พื้นที่ที่อยู่นอกเขตตามข้อ ๕ (๓) การเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ประเภทสุนัขหรือ แมว ต้องอยู่ภายใต้มาตรการ ดังต่อไปนี้

(ก) จัดสถานที่เลี้ยงตามความเหมาะสม โดยมีขนาดเพียงพอแก่การดำรงชีวิต มีแสง สว่างเพียงพอ และการระบายอากาศที่เพียงพอ มีระบบการระบายน้ำและกำจัดสิ่งปฏิกูลที่ถูกสุขลักษณะ โดย ให้พื้นที่ทั้งหมดในเขตเทศบาลตำบลนครเขื่อนขันธ์ เป็นเขตห้ามเลี้ยงสุนัขหรือแมวเกินจำนวนที่กำหนดดังนี้

๑) เนื้อที่ไม่เกิน ๒๐ ตารางวา เลี้ยงได้ไม่เกิน ๒ ตัว

๒) เนื้อที่ ๒๐ ตารางวา ขึ้นไปแต่ไม่เกิน ๕๐ ตารางวา เลี้ยงได้ไม่เกิน ๕ ตัว

๓) เนื้อที่ ๕๐ ตารางวาขึ้นไป เลี้ยงได้ไม่เกิน ๑๐ ตัว

ความใน (ก) ไม่ใช้บังคับกับการเลี้ยงสุนัขหรือแมวพันธุ์เล็ก การเลี้ยงสุนัขหรือแมวของวัด และ สถานที่อื่นที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นประกาศกำหนด

(ข) กรณีเป็นสุนัขหรือแมวที่มีพฤติกรรมดุร้าย มีลักษณะทางสายพันธุ์ดุร้ายหรือมี ประวัติทำร้ายคน จะต้องเลี้ยงในสถานที่หรือกรงที่ไม่สามารถเข้าถึงบุคคลภายนอกได้และมีป้ายเตือนให้ ระมัดระวังโดยสังเกตได้ชัดเจน

(ค) ควบคุมมิให้ออกนอกสถานที่เลี้ยง โดยปราศจากการควบคุม

(ง) ควบคุมดูแลมิให้ก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญ เช่น ก่อให้เกิดเสียงดังติดต่อกันเป็น ระยะเวลาหลายๆ เป็นต้น

(จ) รักษาสถานที่เลี้ยงให้สะอาดอยู่เสมอ จัดเก็บสิ่งปฏิกูลที่ถูกสุขลักษณะไม่ปล่อยให้ เป็นที่สะสมหมักหมมจนเกิดกลิ่นเหม็นรบกวนผู้ที่อยู่บริเวณใกล้เคียง

(ฉ) ต้องรับผิดชอบต่อความเป็นอยู่ของสุนัขและแมว เกี่ยวกับเรื่องอาหาร ความ สะอาดและอื่นๆที่เกี่ยวข้อง ถ้าเจ้าของไม่สามารถเลี้ยงได้เป็นการชั่วคราว จะต้องจัดให้มีผู้ดูแลความเป็นอยู่ให้ เป็นปกติสุข

(ข) เมื่อสุนัขและแมวตาย เจ้าของจะต้องกำจัดซากที่ถูกสุขลักษณะเพื่อป้องกัน มิให้เป็นแหล่งเพาะพันธุ์แมลงหรือสัตว์นำโรค โดยวิธีที่ไม่ก่อเหตุรำคาญ และไม่เป็นเหตุให้เกิดการปนเปื้อนของ แหล่งน้ำ เว้นแต่ตายเนื่องจากป่วยเป็นโรคระบาดสัตว์ ต้องแจ้งความต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นทันที และต้อง ปฏิบัติตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานสาธารณสุข

(ข) จัดให้มีการสร้างเสริมภูมิคุ้มกันโรค เพื่อป้องกันอันตรายจากเชื้อโรคที่เกิดจากสุนัขและแมวมานุษย์

(ฅ) ในกรณีที่มีเหตุควรสงสัยว่า สุนัขและแมวที่เลี้ยงเป็นโรคอันอาจเป็นอันตรายแก่สุขภาพของประชาชน ให้เจ้าของแยกและกักสุนัขและแมวไว้ต่างหาก และแจ้งให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบ และต้องปฏิบัติตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานสาธารณสุข

(ฉ) ต้องจัดให้สุนัขและแมวมีเครื่องหมายสัญลักษณ์ติดที่ตัวตลอดเวลา

(ค) ห้ามมิให้ผู้ใดเลี้ยงหรือปล่อยสุนัขและแมวในที่หรือทางสาธารณะ หรือในที่ของบุคคลอื่น โดยปราศจากความยินยอม

(ฅ) ในการนำสุนัขและแมวออกนอกสถานที่เลี้ยง เจ้าของสัตว์เลี้ยงดังกล่าว จะต้องผูกสายลากจูงที่แข็งแรงและจับสายลากจูงตลอดเวลา ในกรณีที่เป็นสุนัขและแมวที่มีพฤติกรรมดุร้าย หรือมีสายพันธุ์ดุร้าย หรือมีประวัติทำร้ายคน ต้องใส่อุปกรณ์ครอบปาก และจับสายลากจูงห่างจากตัวสุนัขไม่เกินห้าสิบเซนติเมตรตลอดเวลา

(ฉ) ปฏิบัติการอื่นใด ตามที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นโดยคำแนะนำของเจ้าพนักงานสาธารณสุขประกาศกำหนด

(๔.๓) พื้นที่ที่อยู่นอกเขตตาม ข้อ ๕ (๓) เป็นเขตที่การเลี้ยงสัตว์ ซึ่งนำเข้าจากต่างประเทศ ต้องอยู่ภายใต้มาตรการ ดังต่อไปนี้

(ก) การนำสัตว์เข้าประเทศ จะต้องดำเนินการให้ถูกต้องตามขั้นตอนของกรมปศุสัตว์ และต้องเป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น

(ข) เพื่อป้องกันการแพร่พันธุ์ของสัตว์ซึ่งนำเข้ามาจากต่างประเทศ ห้ามมิให้ผู้เลี้ยงสัตว์ซึ่งนำเข้ามาจากต่างประเทศทุกชนิดปล่อยหรือทิ้งสัตว์ดังกล่าวในที่หรือทางสาธารณะ

(ค) สัตว์ที่ถูกกำหนดให้ต้องขึ้นทะเบียน หรือมีกฎหมายอื่นใดกำหนดให้ต้องดำเนินการเพื่อควบคุมสัตว์ดังกล่าว ผู้เลี้ยงสัตว์นั้นๆจะต้องดำเนินการขึ้นทะเบียนหรือต้องดำเนินการตามที่กฎหมายกำหนดให้ถูกต้อง ในกรณีที่ต้องมีเครื่องหมายสัญลักษณ์ติดที่ตัวสัตว์นั้น เจ้าของสัตว์นั้นๆจะต้องจัดหา และจัดให้มีเครื่องหมายสัญลักษณ์ติดที่ตัวสัตว์นั้นตลอดเวลาด้วย

ข้อ ๖ การเลี้ยงสัตว์ ผู้เลี้ยงจะต้องรับผิดชอบตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๓) พ.ศ.๒๕๖๐ ในกรณีที่สัตว์หรือสัตว์เลี้ยงก่อมลภาวะและเหตุรำคาญ เป็นแหล่งเพาะพันธุ์และแพร่เชื้อโรคที่ติดต่อกับสัตว์สู่คน โดยไม่มีข้อแม้ใดๆทั้งสิ้น

ข้อ ๗ ในกรณีที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นพบสัตว์ในที่หรือทางสาธารณะอันเป็นการฝ่าฝืน ข้อ ๕ โดยไม่ปรากฏเจ้าของ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจกักสัตว์ดังกล่าวไว้เป็นเวลาอย่างน้อยสามสิบวัน เมื่อพ้นกำหนดแล้วยังไม่มีผู้ใดมาแสดงหลักฐานการเป็นเจ้าของเพื่อรับสัตว์คืนให้สัตว์นั้นตกเป็นของเทศบาลตำบลตอนเบื้อง แต่ถ้การกักสัตว์ไว้จากก่อให้เกิดอันตรายแก่สัตว์นั้นหรือสัตว์อื่น หรือต้องเสียค่าใช้จ่ายเกินสมควร เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะจัดการขายหรือขายทอดตลาดสัตว์นั้นตามควรแก่กรณีก่อนถึงกำหนดเวลาดังกล่าวก็ได้ เงินที่ได้จากการขายหรือขายทอดตลาด เมื่อได้หักค่าใช้จ่ายในการขายทอดตลาดและค่าเลี้ยงดูสัตว์แล้วให้เก็บรักษาไว้แทนสัตว์

ในกรณีที่ได้มีการขายหรือขายทอดตลาดสัตว์ตามวรรคหนึ่งและเจ้าของสัตว์มาขอรับสัตว์คืนภายในกำหนดเวลาดำวรรคหนึ่ง เจ้าของสัตว์ต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการเลี้ยงดูสัตว์ให้แก่เทศบาลตำบลตอนเบื้อง ตามจำนวนที่ได้จ่ายจริงด้วย

ในกรณีที่ปรากฏว่าสัตว์ที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นพบนั้น เป็นโรคติดต่ออันอาจเป็นอันตรายต่อ

